משתגמור מלאכתו אשיריו ברובו אלא

אשני תנורים גדול וקטן השנויים בה

קאי דאין טמא עד שתגמור מלאכתו

ובתר הכי מפרשה איזהו גמר מלאכתוי):

הא בתנורא בר תשעה והא בתנורא

בקונטרס לקולא כן נראה דאין לפרש

לחומרא דבר תשעה בארבעה ובר

שבעה ברובו דלא עדיף שיריו מתחלתו

בר שבעה. כמו שפירש

 לוס פ״ה משנה א נדה
 כו:, ב) [נדה שם ע״ש
 עירובין יד: וש״נן, ג) [נ״ל חזיו. ד) וכלים פכ"ו מ"טו. ה) [גי׳ הערוך למשכוג פירוש לתקן כסא של עור שקורין בלע"ז פלנישטורון ע"ש], ו) [לעיל קיט:], ו) פרי השומן היולא מן העור וי״א אם הפשיט העור ונשאר עליו כזית בשר ונגע אדם בריר שהוא כמים היוצא מבשר נבלה טמא יאונה הפסת הפנה טונה ערוך ערך לב ב'. ועמ"ש בגליון ב"ק לג. ליבי משוך], כש"ל נחותי ימא. ט) [ל"ל ברפ"ה], י) [וע"ע תוס׳ נדה כו: ד״ה תחלתו], ב) וונוי הינוד חוח' נדה

גליון חש"ם

ל) ב"ל דמתני.

גמ' וכמה כל שהוא. עי׳ נ"ב דף קנ ע"ל תוס' ד"ה יוכל:

הגהות הב"ח

רש"י ד"ה ומודה ר"ע (ל) וכו׳ במקום ה׳ מ״מ כיון דלחו עור הוא הוה חיבור שהמסיט:

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] רש"י ד״ה ומודה ר״ע יכו׳ במהום אחד שהמסיט וכו' כנ"ל:

מוסף רש"י

תנור תחלתו ארבעה. מנור בן ד' טפחים מקבל טומאה אם נגמרה מלאכתו. ושיריו ארבעה. נטמא תנור גדול ושברו ושתיירו ד' טפחים עדיין טמא (נדה כו:). דצלקיה מעלק. נחלק לשתים מצלק. נחלק לשתים (ברכות נו:). שירי גדול ברובו. האי ושיריו אגדול קאי וה"ק שירי גדול ברובו (נדה בו:). בר שבעה. לד' הוי רובו (חח). בציב.

עד שיהא בארץ. כלומר עד הקרקע מפילה: הא חלים וקאי. שהטפילה מעמידו יפה: ואימא מדרבנן. אדמותבת ליה מדר"מ סייעיה מדרבנן: אלא אמר רבא. בשנטמא כ"ע לא פליגי דכל כמה דחלים לא טהר חוהכא הכי קאמר: כילד הוא עושה. מתחלתו שלא

יהא שם תנור עליו: ר"מ אומר. בהא

שעדיין לא ירד יוטומאה אינו לריך

לגרור כו': מנור מחלמו ד'. איו

תנור פחות מארבעה ואפילו נגמרה

מלאכתו: ושיריו. אם היה גדול

ונטמא ושברו לריך שלא יהא בו שבר

של ד׳: נד"ח. דתחלתו ארבעה

ושיריו ד': בגדול. התנורים העשויים

לאפות ולללות כדרכן. אבל קטן שעושין

לתינוקות תחלתו כל שהוא: משתגמר

מלחכתו. לחחר שנגמר והסיקו אפילו

הוא טפח מקבל טומאה: קתני מיהא

בד"ח בגדול דשיריו ד' אבל בניר

מארבטה לא שטמא הוא והחם החני

חלקו לשלשה אבל לשתים לא סגי ואע"ג

דליכא בחליו ד' דמדקא מיקל ר"מ

ואומר אינו לריך אלא ממעטו מבפנים

מד' מכלל דרבנן נמי בהא פליגי דאע"ג

דלא הוי השבר ד' אפ"ה בעינו דלא

ליהוי רובא: התם. דקתני דבעינן ד'

ואי לא לא הוי טמא: דללהיה מצלה.

לרחבויו דשוב אינו עומד יפה: הכא.

דקתני ברובא טמא ואע"ג דלא הוי ד':

דעבדיה גיסטרא. שחלקו לארכו

בגובהו כזה יח: ה"ג אמר מר שיריו

ברובו: הא אמרי רבנן ד'. דקתני

בד"א בגדול אלמא בין אתחלתו בין

אשיריו מודו ליה לר"מ בגדול: בסנורא

בר שבעה. קאמרי ד' הואיל ורובו

בציר מד' הוא לא מטמינן ליה ברובו

דלא חמירי שיריו מתחלתו דהא תחלתו

כשהוא שלם לא הוי תנור בליר

מארבעה: והאי. דקתני רובו בתנור

בר תשעה דאע"ג דבחליו איכא

ארבעה לא מטמא עד דהוי רובא

ובהה רבנן לקולה: לה שנו. דחע"ג

דשייר בה כדי מעפורת בטלה אלא

טלית: אבל עור. כי האי שיעורא:

חשיב. ולח בטיל: למושב זב.

פלאדשטור"א ובבציר מהכי לא חזי

למילתיה: בותבר' עור שיש עליו

כזית בשר. במקום אחד: הנוגע בליב

היולא ממנו. היינו באותו בשר או

בשערה שכנגד אותו בשר: טמא. דשערה הוי שומר כדאמרינן (לעיל דף

קיט:) חלחולי מחלחל: ניב. רלועה

ותלתל היולא מאותו בשר ותלוי ודבוק

במקלת ובאותו ליב ליכא כזית אבל

מעורה הוא לכזית: מטמא במשא.

שהרי נשה כזית נבלה: ולה במגע.

דאי אפשר ליגעים ביחד ושתי נגיעות אין מנטרפות: לא במגע ולא במשא.

כדמפרש שהעור מבטלו: ומודה רבי עקיבא. דאע"ג דלא הוי כזית מעורה

יגובמקום אחד (א) אן דלאו עור

חיבור שהמסיט שתי חלאי זיתים ביחד

טמא: גבו׳ לא שנו. דכזית שלם דברי הכל לא בטיל אלא פלטתו חיה:

כסרטא. רובע הקב לשון מורי. ל"א

כף מאזנים: זימנין. פעם אחרת:

עד שיהא בארץ רבי מאיר אומר אינו צריך לא לגרור את המפילה ולא עד שיהא בארץ אלא ממעטו מבפנים מארבע מפחים כי ממעט לה מד' מיהא מהור אמאי לימא הא חלים וקאי אמר ליה רבא ואימא מדרבגן גורר את המפילה עד שיהא בארץ אלא אמר רבא הכי קאמר תנור שנממא כיצד ממהרין אותו דברי הכל חולקו לשלשה וגורר את המפילה עד שיהא בארץ והרוצה שלא יבא תנורו לידי מומאה כיצר הוא עושה חולקו לשלשה וגורר את המפילה עד שיהא בארץ רבי מאיר אומר אינו צריך לא לגרור את המפילה ולא עד שיהא בארץ אלא ממעמו מבפנים מארבע מפחים אמר מר חולקו לשלשה ורמינהו יאתנור תחלתו ארבעה ושיריו ארבעה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים במה דברים אמורים בגדול אבל בקמן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו שיריו ברובו ייוכמה כל שהוא אמרי דבי רבי ינאי מפח שכן עושים תנורים בנות מפח מעמא דאיכא שיריו ד' הא ליכא שיריו ד' מהור אמרי התם דצלקיה מצלק הכא דעבדיה גיסטרא אמר מר שיריו ברובו רובו דמפח למאי יהוי אמר אביי שירי גדול ברובו והאמרי רבנן ארבעה לא קשיא הא בתנורא בר תשעה הא בתנורא בר שבעה ל"א אמרי לה אמר רב הונא משום רבי ישמעאל ברבי יוםי ואפילו שייר בה כדי מעפורת אמר ריש לקיש לא שנו אלא מלית אבל עור חשיב ורבי יוחגן אמר אפילו עור גמי לא חשיב איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש יעור ממא מדרם חישב

דהוי בארבעה והכא לא בעי לשנויי הא דנלקיה מללק בארבעה הא דעבדיה גיסטרא ברובו דכיון דמשנה אחת היא מסתבר בענין אחד מיירי או תרוייהו דללקיה מללק או תרוייהו דעבדיה גיסטרא הילכך הולרך לתרץ בב׳ תנורים ובענין אחד ריב״אי אבל פלמתו סכין במל. ול״ת למלו סדמשני לה ארישא דאפי׳ כזית פלטתו סכין בטליה היכי מוקי מילתיה דר׳ יהודה דאמר האלל המכונס כו׳ אי כשכנסו וכי עדיף כנסו מפלטתו יחד כזית וי"ל דאין ה"נ אי נמי לדידיה ר' יהודה פליג אר' ישמעאל ור' עקיבא וס"ל בכזית אפילו פלטתו סכין לא בטל ות"ק דר' יהודה יד כר' ישמעאל ור"ע דאפי׳ בכזית בפלטתו סכין בטל ולמאן דתני לה אסיפא א"ש דהא דקאמר הכא בטל היינו בלא כנסו אבל אם כנסו לא בטיל: (לעיל) שהם תחובים בקיםם והסישן. וה״ה בלא תחובים ונגע בהם דטמא דאי לא תימא הכי אפילו במשא לא ליטמו דאת שבא לכלל מגע בא לכלל משא לר"ע כדאמר בגמרא והסבר יש נוגע וחוזר ונוגע אלא משום דפליג ר"ע ארבי ישמעאל בעור שיש עליו שתי חלאי זיתים קאמר

תנור דקאי ע"י טפילה לא חשיב והוי כעור שלא נתחבר:

דבקיסם כה"ג מודה ליה:

בי ממעם ליה מד' מיהא הוי מהור ואמאי והא חלים וקאי. ה"נ האי נב א ב מיי׳ פט״ז מהל׳ בג ג מיי׳ פ״א מהלי שאר הבר גרסינן במשנת כלים ש (בפ"ק) וחכ"א בד"א בגדול אבל בקטן אבות הטומאות הלי תחלתו כל שהוא שיריו ברובו משתגמור מלאכתו ולא האי

בה נז מיי שם פלי ים:

עין משפט

נר מצוה

ינים הלי א[.]

לעזי רש"י

. פלאדשטור״א [פלדישטו"ל]. כיסא

שימה מקובצת

לו ומודה ר"ט רשוי יון ומודה וייע בי חצאי זיתים. נ״ב תוס׳ בכורות דף ע"א: גו א"ל האלקים ע"א: כן א"ל האלקים אפי׳ אמרה לי ר׳ יוחנן: ג] אשכחיה לר׳ אמי אמרה לשמעתא קמיה: **דו** א״ל עולא: כן יהושע בן נון . . מפומיה לא צייחוא ליה כי אתא רבין וכל נחותי ימא אמרוה ארישא: 1] והכי -האמר כיצד הוא עושה: לא ירד לטומאה אינו צריך לגרור וכר: **לו** תחלתו כל שהוא משתגמר: **ע]** לא נטמא הוא והתם קתני חולהו: י] דצלקיה מיצלק

: לארכו בגובהו כזה

יבו ולא במגע דאי אפשר ליגע כזית ביחד: יגן דאע"ג דלא הוי כזית מעורה יחד במקום אחד. ונ"ב נ"א בקצת ס"י דאע"ג דלא הוי כזית שני חצאים יחד טמא:

יד] ות״ק דר׳ יהודה ס״ל

כר׳ ישמעאל וכר׳:

עליו לרצועה וסנדלין כיון שנתן בו איזמל מהור דברי רבי יהודה וחכמים אומרים עד שימעיטנו מחמשה מפחים כי ממעט מיהא מהור אמאי לימא חשיב הכא במאי עסקינן דקא בעי ליה סלמושב זב: בותני' סגעור שיש עליו כזית בשר הנוגע ״בציב היוצא ממנו ובשערה שכנגדו ממא היו עליו כשני חצאי זיתים מטמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר ילא במגע ולא במשא יומודה רבי עקיבא בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסיטן שהוא טמא ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור מפני שהעור מבְמלן; גמ' אמר עולא אמר רבי יוחנן ילא שנו אלא פלמתו חיה אבל פלמתו סכין במיל אמר ליה רב נחמן לעולא אמר רבי יוחגן אפילו כתרמא אמר ליה אין ואפילו כנפיא א"ל אין א"ל האלהים ¤ אם אמר לי רבי יוחנן מפומיה לא צייתנא ליה כי סליק רב אושעיא אשכחיה ¤ ליה לרבי אמי אמרה לשמעתיה קמיה הכי אמר עולא והכי אהדר ליה רב נחמן א"ל ומשום דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוא מזלזל בשמעתיה דר' יוחנן זמנין אשכחיה דיתיב וקאמר לה אסיפא היו עליו שני חצאי זיתים מטמאים במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר לא במגע ולא במשא א"ר יוחנן לא שנו אלא פלמתו חיה אבל פלמתו סכין במיל א"ל מר אסיפא מתני לה קא"ל אין ואלא עולא ארישא אמרה ניהליכו א"ל אין א"ל האלהים אי אמר לי יהושע בן נון ₪ משמיה לא צייתנא ליה כי אתא רבין וכל נחותים אמרוה ארישא ואלא קשיא יכדאמר רב פפא

השכחיה. רב חושעיה לר' חמי: דיתיב במרודד וקאמר. לא שנו דשתי חלאי זיתים לר' ישמעאל לא בטלי אלא פלטתו חיה: מר אסיפא. אשתי חלאי זיתים: מתני לה. לדר' יוחנן דפלטתו סכין בטל הכי מתוקמה שפיר אי הוו תני לה קמיה דרב נחמן הכי לה הוה מזלול בה: א"ל. ר' אמי ואלא עולא ארישא דמיירי בכזית שלם: מחני לפ. בחמיה: ואלא קשיא. אי כזית שלם בטיל לעולם בטיל ואפילו כתרטא והא ליכא למימר דכולי האי מבטל איניש: